

Страх

Олександр Чалий

Відколи на землі існують люди,
існує поряд з ними Дикий Страх.
Мов привід, між людьми іде повсюди,
блукає він у селах і містах.

До кожного він може завітати,
холодними руками потрясти,
і ось людина вже не може спати,
а Страх іде, іще когось знайти.

Та раптом Страх зустрів одну людину:
обдертий і обшарпаний мужик,
тримає у руках пусту торбину,
і дивиться спокійно на смітник.

Страх захотів людину налякати:
– Вступись мені, – суворо наказав.
та вирішив за ним спостерігати,
а чоловік страху не відчував.

І Страх почав людину роздивляться,
а чоловік – бровою не повів.
– Та я давно вже перестав боятись, –
він Страхові байдуже відповів.

Мені тепер нема чого втрачати,
я навіть не борюся за життя,
б я не можу навіть пригадати,
коли у мене ще було взуття.

– Який же чоловіче ти сміливий,
давно я вже таких не зустрічав.
Хоч я і Страх, але я справедливий,
проси що хочеш, – прямо запитав.

– Я хочу їсти, – мовив безталанний,
а Страх сказав: – Я більше дам тобі.

Чи знаєш ти, наскільки я гуманний?
Я дам грошей, ти житимеш в добрі.

Ось на, візьми! Живеш ти біднувато,
тут вистачить тобі на все життя.
Я у людей добра забрав багато,
тож не дивися більше на сміття.

Пройшли роки, завів він господарство,
живе собі не знаючи біди,
купив землі, займається скотарством,
та і дружина в нього хоч куди.

У всіх сусідів аж вилазять очі...
Та не забув про нього Дикий Страх,
з'явився якось він посеред ночі,
і виник в мужика страшенний жах.

- Чого тремтиш? - у нього Страх питає. -
Чи зараз ти мене не впізнаєш?
Невже у тебе гідності немає?
Ти як і всі, у остраху живеш...

Тоді мужик схилювся максимально,
в покірності вклоняючись йому.
І через мужика, Страх тріумфально,
переступив крокуючи в пітьму.